

ת"פ 37506/08/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 37506-08-18 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כבוד השופטת אליאנא דניאלי
המאשימה מדינת ישראל
נגד פלוני
הנאשם
גזר - דין

כללי

הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב אישום מתוקן הנושא 4 אישומים, בביצוע 3 עבירות של השחתת פני מקרקעין, בניגוד לסעיף 196 בחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), בניסיון תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, בניגוד לסעיף 273 בחוק העונשין ביחד עם סעיף 25 בחוק, ובשימוש בכח כדי להתנגד למעצר, בניגוד לסעיף 47(א) בפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969.

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי במועד הרלבנטי לכתב האישום, טופל הנאשם בביטוח הלאומי והופנה לקבלת טיפול פסיכיאטרי.

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 15.8.2018 עובר לשעה 05:50, הגיע הנאשם לבית הכנסת "מקדש משה" בפתח תקווה, וריסס באמצעות ספריי שחור על קיר במקום סמלי SS וכן צלב קרס.

מעובדות האישום השני, עולה כי בהמשך למתואר באישום הראשון, לאחר חצות, הגיע הנאשם ללשכת משרד הבריאות בפתח תקווה וריסס באמצעות ספריי שחור על קיר במקום שם של רופא, לצד הכיתוב "רוצח", ושוב ריסס סמלי SS. הנאשם מחק מילה משלט ההכוונה ללשכה והוסיף בכתב ידו את המילה "רוצחים" כך שהופיע על גבי השלט הכיתוב "מחלקת רוצחים עיריית פתח תקווה" וכן כתב "רוצח - (את שם הרופא) - רוצח!!! ו - "פסיכופתים".

על פי עובדות האישום השלישי, בשעה 1:39 או בסמוך, הגיע הנאשם ללשכת הביטוח הלאומי בפתח תקווה, שם ריסס באמצעות ספריי שחור על קיר את הכיתוב "ביטוח לאומי-SS- רוצחים".

בהתאם לעובדות האישום הרביעי, בהמשך למתואר לעיל, בשעה 16:00 או בסמוך, הגיעו שני שוטרים לביתו של הנאשם על מנת לעכבו לחקירה. אחד השוטרים דפק על הדלת והודיע כי מדובר במשטרת ישראל. הנאשם פתח את הדלת כששרשרת הנעילה נעולה, אז הזדהה בפניו השוטר בתעודה משטרתית, הסביר לנאשם כי הוא מעוכב וביקש שיפתח את הדלת במלואה. בתגובה, החל הנאשם לגדף את השוטר - "שוטרים מזדיינים, בני זונות". **לאחר**

מספר שניות פתח שוב הנאשם את הדלת כששרשרת הנעילה נותרה נעולה, ושלח יד דרך הפתח תוך שהוא אוחז במברגה חשמלית מופעלת, לכיוון אחד השוטרים. השוטר נס לאחור, ואז יצא הנאשם את הבית בעודו אוחז במברגה, והחל לרדוף אחרי השוטר במורד המדרגות, עד אשר השוטר הנוסף ירה לעבר הנאשם חיצונית. הנאשם הסיר את החוט המחובר לחץ הטייזר ורץ בחזרה לביתו.

משנכנסו השוטרים לביתו של הנאשם והודיעו לו כי הוא עצור, התנגד הנאשם לאיזוקו תוך שהוא משתולל לכל עבר, וכתוצאה מכך נאלצו השוטרים להשתמש במכשיר הטייזר כשוקר מספר פעמים.

נוספות.

ייתכן כי הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים לא כלל הסכמה עונשית, ולבקשת הנאשם הוא הופנה לקבלת תסקירי שירות המבחן, אשר בחנו גם את ביטול הרשעתו בדין.

תסקירי שירות המבחן

בעניינו של הנאשם הוגשו שלושה תסקירים.

התסקיר הראשון הוגש ביום 9.7.19, ולימד כי הנאשם בן 37, רווק, אינו עובד מזה כשנתיים בשל מצבו הבריאותי והנפשי הירוד.

לפני 9 שנים נפל על הנאשם אופנוע במסגרת עבודתו והוא נפגע באורח קשה ונדרש לתקופת שיקום וטיפול ממושכת. עקב התאונה הוא סובל מבעיות נוירולוגיות, כאבים פיזיים, וכן נפגע מצבו הנפשי.

הנאשם טען בפני קצינת המבחן כי לתחושתו הוא אינו מקבל טיפול מתאים למצבו, כאשר תחושות אלה עומדות ברקע לביצוע העבירות בהן הודה. כן הוברר כי לאורך השנים עשה שימוש בקנאביס לצורך איזון מצבו הפיזי והנפשי, ואולם לדבריו הפסיק את השימוש בסמים טרם ביצוע העבירות והוא נקי כיום מסמים.

לפני כשנה וחצי, בעקבות החמרה במצבו הבריאותי והנפשי פנה למרפאה לבריאות הנפש לקבלת טיפול ומאז הוא מטופל שם. במסגרת הטיפול קיבל תרופה אשר נועדה לסייע לו, אולם בפועל גרמה להרעה במצבו, לקשיי תפקוד ולהתפרצויות. טרם ביצוע העבירות, ואף באותו יום ממש פנה הנאשם לגורמי טיפול כדי לקבל עזרה, אולם חש דחייה וזלזול. מאישור בית החולים "גהה" עולה כי מספר שעות קודם למעצרו הגיע לבית החולים במצב תוקפני, ונרגע בהדרגה. הוא אובחן כסובל מפוסט טראומה ומהפרעות רגשיות והתנהגותיות.

הנאשם קיבל אחריות לביצוע העבירות, אולם ניכר כי הוא ממוקד במצבו הנפשי אותה עת והיותו נתון תחת השפעת תרופות אשר לתפיסתו פגעו בשיקול דעתו וגרמו להתנהלות בגינה הוא עומד לדין.

שירות המבחן התרשם שהנאשם מתנהג באופן תוקפני וחשדני וניכר כי הוא ממוקד בהשלכת האחריות על מצבו על גורמים חיצוניים, ומתקשה לבחון אחריותו וכן לקדם השתלבותו בטיפול אינטנסיבי ומעמיק. הנאשם שלל כל צורך טיפולי

במסגרת שירות המבחן, הגם ששירות המבחן התרשם כי הוא מצוי בסיכון בהעדר טיפול, וכי הוא נדרש לטיפול אינטנסיבי ומעמיק הן בקשיים הנפשיים והן בתחום האלימות. לפיכך, לא בא שירות המבחן בהמלצה שיקומית, או בהמלצה באשר לביטול הרשעתו.

תסקיר שני בעניינו של הנאשם הוגש ביום 18.11.19, לאחר שהנאשם הביע בפני בית המשפט רצון לשתף פעולה בהליך טיפולי.

מהתסקיר התברר כי בתקופת הדחייה הנאשם מסר כי הוא פועל לצורך קידום טיפולו במסגרת המרפאה לבריאות הנפש ב"תל השומר" ואף הביע נכונות ראשונית להיעזר בשירות המבחן, אולם בשל רשימת המתנה ארוכה טרם שולב בפועל.

עוד צוין, כי ממסמכים שהציג הנאשם עולה כי הוא סובל מהפרעת הסתגלות ולא מפוסט טראומה.

נוכח השינוי בעמדותיו של הנאשם ונכונותו להיעזר בשירות המבחן לשם טיפול בקשייו ובדפוסיו האלימים, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם צו מבחן לשנה לצד של"צ בהיקף של 100 שעות.

אשר לשאלת ההרשעה, הרי שהנאשם לא הציג אישורים המעידים כי עלולה להיגרם לו פגיעה קונקרטית ככל שתיוותר ההרשעה על כנה, אולם נוכח כוונותיו להשתלב בתעסוקה בתחום המחשוב בהתאם להכשרתו המקצועית, ולאור העובדה שמדובר במעורבות ראשונה ויחידה, הומלץ לשקול בחיוב את ביטול הרשעתו.

תסקיר שלישי ואחרון הוגש ביום 16.2.20, ממנו הוברר כי בתקופת הדחייה השתלב הנאשם במהלך חודש דצמבר '19 בפגישות טיפול פרטניות בשירות המבחן. הוא הגיע לרוב הפגישות, ביטא תחילה כעס רב, תסכול ותוקפנות כלפי גורמי הממסד, והלין כי אינו מטופל בהתאם לנדרש ממצבו. הנאשם שיתף באשר לכאביו הכרוניים המקשים על תפקודו הפיזי והנפשי וכן מסר כי הוא צורך חומרים ממכרים כמקור לתחושת הקלה ובריחה מתחושותיו אלה. לדבריו, החל בתהליך לקבלת אישור לשימוש בקנאביס רפואי.

שירות המבחן התרשם ממצוקה כלכלית גדולה ומתלות באמו, אך לצד זאת התרשם שהנאשם מצליח להיעזר במרחב הטיפולי.

שירות המבחן חזר על התרשמותו בדבר קיומה של רמת סיכון בינונית להתנהלות אלימה בעתיד, וכי מידת החומרה של תוצאות האלימות צפויה להיות בינונית אף היא.

בנסיבות אלו סבר שוב שירות המבחן כי קיימת חשיבות בהמשך פיקוח על הנאשם והמשך הטיפול בו, ושב הן על המלצתו להשתתף צו מבחן וצו של"צ והן על המלצתו לביטול ההרשעה.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה עמדה על ריבוי האישומים ומגוון העבירות בהן הודה הנאשם, בצינה כי מעבר להשחתת פני מקרקעין גרידא, היפנה הנאשם אמירות פוגעניות המכוונות כלפי מוסדות ובאופן ספציפי כלפי רופא המשמש כעובד הציבור. כן

צינה כי הנאשם כיוון מברגה חשמלית פועלת לעבר שוטר, רדף אחריו במדרגות בעודו אוחז במברגה, וכי השוטרים נאלצו עקב השתוללותו להפעיל אקדח טייזר נגדו. בנסיבות אלו יש לראות את איומי הנאשם כלפי השוטרים כאיומים ברף גבוה, ואת מעשיו ככאלו שעלולים היו להסב נזק רב.

המאשימה טענה למתחם עונש בכל הנוגע לאירועי השחתת פני המקרקעין, המתחיל במספר חודשי מאסר ומסתיים בשנת מאסר, ואשר לעבירות נגד השוטרים טענה כי המתחם מתחיל במספר חודשי מאסר ומסתיים ב-18 חודשים.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, שקלה המאשימה את הודאת הנאשם, את תיקון כתב האישום ונטילת האחריות, כמו גם את העובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי וברקע ביצוע המעשים עומדת חוויה נפשית.

בהתייחסה לתסקירים, צינה ב"כ המאשימה כי התסקיר הראשון היה שלילי, במסגרתו שלל הנאשם נזקקות טיפולית. התסקיר השני לימד כי הנאשם גילה נכונות ראשונית לטיפול, החל להשתתף בו, והגם שהנאשם לא הצביע על נזק קונקרטי הומלץ על סיום ההליך ללא הרשעה. בתסקיר שלישי, שהוגש לאור נכונות הנאשם לטיפול, הוברר כי הנאשם החל בטיפול אולם לא הגיע לכל הפגישות, וכי הוא משתמש בחומרים ממכרים. חרף זאת, הוא לא הופנה לבדיקות שתן שיהיה בהן ללמד באלו חומרים הוא משתמש.

נטען כי עניינו של הנאשם אינו מצדיק חריגה מן הכלל וביטול הרשעתו, ולאור חומרת המעשים, המסוכנות הנשקפת מהנאשם ומבלי להתעלם משיקולים לקולא, עתרה המאשימה להשתתף מאסר בעבודות שירות, ככל שהנאשם ימצא כשיר לכך, מאסר מותנה וקנס.

ב"כ הנאשם הלין בראשית טיעונו על עתירת המאשימה להשית על הנאשם מאסר בעבודות שירות, וטען כי עד שלב הטיעונים לעונש לא עתרה המאשימה להפניית הנאשם לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות.

עם זאת, הוא אישר כי המאשימה לא הסכימה להשתתף עונש כזה או אחר, התנגדה לבקשות ההגנה לדחות את הטיעונים לעונש, וכן אישר כי לא ניטעה ציפייה בלב הנאשם בהסתמך על טיעוני המאשימה.

לשיטתו, השתתף מאסר בעבודות שירות על הנאשם היא עונש אשר אינו עולה בקנה אחד עם נסיבותיו האישיות של הנאשם, בדגש על הנסיבות אשר הובילוהו לעבור את העבירות בגין נותן הוא את הדין.

ב"כ הנאשם היפנה לחוות דעת פסיכיאטרית שהוגשה במסגרת הליך המעצר, ממנה עולה כי האירוע בגינו נותן הנאשם את הדין הוא אירוע יחיד, אשר אינו משקף את אורחות חייו של הנאשם, שהוא בן 37 ונעדר עבר פלילי. נטען כי התמונה העולה מן התסקירים מלמדת על היעדר מקורות תמיכה משפחתיים או אחרים, וכי חרף קשיי קליטה חי הנאשם עד שנת 2011 חיים נורמטיביים, שירת שירות צבאי מלא ועבד באופן קבוע ורצוף עד תאונת העבודה הקשה במסגרתה נפגע.

נטען כי התאונה ותקופת השיקום הממושכת הסיטו את הנאשם לעבר התמודדות עם כאבים פיזיים קשים וכרוניים, קשיים תפקודיים, תלות בתרופות ונסיגה במצבו הנפשי.

ב"כ הנאשם טען כי התאונה הפכה את הנאשם מאדם מתפקד לאדם הסובל מכאבים תמידיים ועוסק בהם באובססיביות. משכך, נטען כי לא מניעים פלייליים או אידיאולוגיים עמדו מאחורי המעשים, וכך גם לא דפוסים עברייניים.

ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי גורמי הטיפול לא נתנו מענה לכאבי הנאשם, וכי הוא פרק את זעמו ותסכולו באמצעות ריסוס גרפיטי.

נוכח מכלול הנסיבות, התבקש לאמץ את המלצת שירות המבחן לביטול ההרשעה, תוך התחשבות גם בשאיפת הנאשם לשוב ולהשתלב במעגל העבודה.

לאחר הדיון השלים ב"כ הנאשם טיעוניו בכתב. הוא היפנה אל חוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה בעניינו של הנאשם וטען כי קיימת קירבה לסייג בדבר אחריות פלילית עקב מצבו הנפשי של הנאשם. כן טען כי הנאשם סובל מפוסט טראומה, וכי ביצע את מעשיו כזעקה לעזרה.

ב"כ הנאשם אף ביקש כי ייקבע מתחם עונשי כולל למכלול מעשי הנאשם, והזכיר כי לצד העבירה של השחתת פני מקרקעין נקובה בחוק תקופת מאסר בת שנה בלבד.

לפיכך, טען כי מתחם העונש ההולם מתחיל בענישה צופה פני עתיד.

הנאשם, בדברו האחרון לעונש ציין כי הוא נמצא בטיפול שיקומי פסיכיאטרי בבית החולים תל השומר ובשיחות בשירות המבחן, והסכים לבצע את צו המבחן.

דין והכרעה

הנאשם נותן את הדין בגין השחתת פני מקרקעין בשלושה מקרים וכן בגין ניסיון לתקיפת שוטר והתנגדות למעצרו.

כידוע, העיקרון המנחה בקביעת העונש הוא עיקרון ההלימה, דהיינו, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש אשר יושתו על הנאשם.

כותרת העבירה של השחתת פני מקרקעין, אין בה כדי לשקף את שאט הנפש ממעשיו של הנאשם, אשר לא די כי כתב על קירות, אלא שבחר לכתוב תכנים בוטים ומבישים אשר מקומם לא יכירם, כאשר צייר צלבי קרס וסמלי SS על קירות בית כנסת, לשכת הבריאות ולשכת הביטוח הלאומי, וכן כתב כי רופא מסוים הוא רוצח.

יוזכר כי הנאשם ביצע את מעשיו אלו באמצעות ספריי, כך שאין מנוס ממסקנה כי אין המדובר במעשה ספונטני, אלא במי שהצטייד מראש טרם ביצוע העבירות.

משהגיעו שוטרים לעכבו, **כיוון אל אחד השוטרים מברגה חשמלית מופעלת, ורדף אחרי השוטר, אשר נמלט**

מפניו, כשהמברגה המופעלת בידו, עד שנורה בחיצי טייזר על ידי שוטר נוסף.

לפיכך, אף הכותרות "ניסיון לתקיפת שוטר" ו"התנגדות למעצר", אין בהן כדי להמחיש את חומרת מעשיו של הנאשם.

השחתת פני המקרקעין התבטאה במקרה זה הן בזלזול כלפי רכושו של האחר והנזק הנגרם לו והן בתוכן הפוגעני של הכתובות שרוססו. במעשיו פגע הנאשם בערכים החברתיים המוגנים של שמירה על רכוש ציבורי, מניעת השחתתו, וכן פגע בשלוות נפשו של הרופא המטפל, אותו כינה רוצח, בתחושת הביטחון שלו, וברגשות הציבור כולו, בוודאי ברגשות ניצולי השואה וביזה את זכר השואה. "יאמר כבר עתה כי לא ניתן לקבל בהקשר זה את טענות הנאשם, בין ישירות ובין באמצעות בא כוחו, כי בכך ביקש לבטא את תסכולו, ויש להצר על הפגיעה המשמעותית בערכים המוגנים שתוארו, אשר אין קשר בינה לבין תחושת הנאשם כי אינו מטופל כיאות על ידי גורמים שונים.

אשר לעבירת האלימות כלפי השוטרים, הרי שזו פגעה באופן ניכר בשמירה על הסדר הציבורי, בשלטון החוק ובחובה לאפשר לגורמי אכיפת החוק לבצע מלאכתם נאמנה.

ככלל, בעבירות של אלימות כנגד שוטרים, על בית המשפט להטיל סנקציות עונשיות אשר יהא בהן כדי להרתיע ולצמצם מעשים אלו, ובעניין זה לא למותר לציין כי לצד העבירה של תקיפת שוטר קבע המחוקק עונש מינימום. בוודאי נכון הדבר שעה שכאמור, במקרה שבפני כיוון הנאשם אל השוטר מברגה מופעלת, ורדף אחרי השוטר כשהוא אוחז במברגה המופעלת, שעה שהשוטר נס מפניו.

אשר למתחם העונש ההולם, מוצאת אני ממש בעתירת ב"כ הנאשם לקבוע מתחם עונשי אחד, שכן יש מקום לראות את מכלול מעשיו של הנאשם כמעשים אשר בוצעו ברצף ותוך קשר הדוק ביניהם, אף אם עסקין בעבירות שונות ובערכים שונים אשר נפגעו כתוצאה ממעשיו.

בחינת הענישה הנוהגת בעבירות של ניסיון לתקיפת שוטר והתנגדות למעצר, מלמדת כי קיים מנעד נרחב של ענישה, החל ממאסר על תנאי ושל"צ, וכלה בהשתת מאסרים של ממש, הכל בהתחשב בחומרת מעשי הנאשמים, בעברם הפלילי, בתסקיר שהוגש בעניינם וכיוצא בזה.

כך, בעפ"ג (מחוזי מרכז) 42199-08-13 **דיאב נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 3.11.13 (פורסם בנבו), נידון נאשם בגין עבירות של הפרעה לשוטר ותקיפת שוטר, לאחר שסירב פעמיים להציג ת.ז. וכן דחף את השוטר, אחז בצווארו ודחף אותו לאחור. התנהגותו האלימה הופסקה רק לאחר שהשוטר השתמש בגז פלפל כדי להתגבר עליו. הנאשם נדון לחודשיים מאסר לריצוי בעבודות שירות ומאסר על תנאי. ערעור לבית המשפט המחוזי נדחה.

יובהר כי איני מוצאת את פסיקת ההגנה לעונש רלוונטית למקרה שבפני. אמנם עסקין גם באותם מקרים בעבירות כנגד שוטרים, ואולם באף לא אחד מהמקרים שהוצגו בפני נעשה שימוש בחפץ. מבלי להקל ראש, הרי שנשיכה או דחיפה הינם מעשים אשר דומה כי נעשו ללא תכנון, ואין להשוותם לרדיפה אחרי שוטר תוך אחיזה במברגה מופעלת,

כשהתקיפה עצמה והתוצאה החמורה אשר עלולה הייתה להיגרם, נמנעו אך בשל השימוש באקדח טייזר.

משכך, נמצא כי מתחם העונש ההולם הכולל במקרה זה, מתחיל בחודשיים מאסר לריצוי בעבודות שירות, ומסתיים בתשעה חודשי מאסר.

אשר לעתירה לביטול ההרשעה, הרי שלא מצאתי בה ממש.

מושכלות יסוד הן כי ככלל, דינו של מי שנקבע כי ביצע עבירה - להרשעה.

סיום הליך משפטי ללא הרשעה יעשה רק במקרים חריגים, בהם היחס בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אינו סביר. בהתאם להלכת כתב, ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, בבוא בית המשפט לבחון הימנעות מהרשעה יש להתחשב בשני גורמים מצטברים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, והשני - סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי באינטרס הציבורי. כן נפסק כי יש להצביע על פגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו של הנאשם, ככל שתיוותר ההרשעה על כנה.

בעניין זה מוצאת אני להפנות לרע"פ 1240/19, **עופר בר לוי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 24.3.19 (פורסם בנבו), במסגרתו הורשע אדם בצייד חיות בר מוגנת ללא רישיון ציד. מדובר היה בלונד נחשים, אדם נורמטיבי ללא הרשעות קודמות, אשר נטל אחריות על מעשהו, שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעתו, ובית המשפט אף ציין כי אין ראיות לפיהן החיה נפגעה. חרף זאת, הורשע הנאשם בדיון.

בהתחשב בהלכה הפסוקה ובמקרה אשר הובא לעיל, יש להקיש מקל וחומר לענייננו, שעה שמדובר בארבעה אישומים הנפרדים זה מזה בזמן ובמקום, הגם שבוצעו בהפרשי זמן קצרים, ובמעשים אשר בוצעו כלפי גורמים שונים, וכאשר עסקינן במספר עבירות שונות זו מזו.

ספק אף אם המעשה של רדיפה אחרי שוטר כשהנאשם אוחז במברגה מופעלת, לבדו, מאפשר את ביטול ההרשעה.

הנאשם אף אינו עומד בתנאי השני, הדורש הוכחת נזק של ממש לשיקומו. הטענה כי הוא שוקל לשוב ולעסוק בתחום המחשבים, בו עסק לפני שנת 11', אז נפגע בתאונת עבודה כאמור, לא נתמכה באישור כלשהו, ואין בה כדי להצדיק הימנעות מהרשעתו.

בנסיבות אלו, נמצא כי אין מקום להורות על ביטול ההרשעה.

אשר לגזירת הדין בתוך המתחם, יש להתחשב בכך שהנאשם הביע חרטה ונטל אחריות על המעשים.

לזכותו של הנאשם עומדים גם עברו הנקי, וכן אתחשב בטענותיו בדבר מצבו הבריאותי בשל תאונת העבודה, וההתדרדרות במצבו הנפשי בשל כך.

ואולם, אין בנסיבות שהוצגו על ידי ההגנה או בתסקירי שירות המבחן כדי להצדיק חריגה לקולא מהמתחם. ראשית יאמר, כי שירות המבחן מצא תחילה את הנאשם כמי שזקוק לטיפול אינטנסיבי ומעמיק הן בקשייו הנפשיים והן בתחום האלימות. חרף זאת, משאך הביע הנאשם מוכנות לטיפול שכזה, המליץ שירות המבחן על השתתפותו מבחן וביטול ההרשעה, עוד בטרם החל הנאשם בהליך טיפולי. זאת ועוד, בתסקיר הראשון צוין כי הנאשם חדל להשתמש בסמים, ואולם בהמשך התברר כי לא כך הדבר, וחרף זאת, נמנע שירות המבחן מלהתייחס באופן מהותי לעובדה שהנאשם עושה שימוש יומיומי בסמים. לא נבחן באילו סמים משתמש הנאשם, הנאשם לא הופנה לבדיקות שתן ולא צוין מה משמעות הדבר בהתייחס לגורמי הסיכון ולסיכויי השיקום. משכך, איני מוצאת כי ניתן לאמץ את המלצת שירות המבחן, שכן אף לאחר שילוב הנאשם בטיפול לא נבחנו גורמים אלו בתסקירי שירות המבחן.

שעה שעסקין במי שאך החל בהליך טיפולי, כאשר צפויה לו דרך משמעותית נוכח הצורך לטפל הן בקשיים נפשיים, הן בצריכת הסמים והן בתחום האלימות, וכאשר בעת הזו עדיין נשקפת ממנו מסוכנות ברמת סיכון בינונית אליבא שירות המבחן, איני סבורה כי יש מקום לחרוג בעניינו ממתחם העונש ההולם.

אף אם אניח כי לנסיבותיו האישיות של הנאשם יש השלכה על מעשיו, הרי שאיני מוצאת ממש בטענת ההגנה לפיה קרוב הנאשם לסייג לאחריות פלילית. אמנם גורמי הטיפול התרשמו תחילה כי הוא סובל מפוסט טראומה, ואולם בחוות הדעת שניתנה על ידי בית החולים "שלוותה", אשר הוגשה ביום 23.8.18, צוין כי הנאשם חווה אירועים של התפרצויות אימפולסיביות ואלימות לאורך השנים, וכי הוא משתמש במריחואנה באופן יומיומי.

המסקנה כי הוא סובל מפוסט טראומה נשללה, ונקבע כי הוא סובל מהפרעת הסתגלות. כך גם לא נמצאה אינדיקציה כי הנאשם היה מצוי בשלב כלשהו במצב פסיכוטי.

התנהגותו של הנאשם במהלך כל שלבי האירוע הייתה חסרת רסן, ובסופו של יום אך נוכח תגובת השוטרים, לא נפגע מי מהשוטרים ממעשיו.

לא ניתן להסכין עם מציאות בה אדם הסובל מקשיי קליטה (הגם שעלה לארץ לפני שנים רבות מאד), מקשיים משפחתיים, מכאבים פיזיים או ממורכבות נפשית, יאיים במברגה מופעלת על שוטרים, ויפעל באופן המתואר בכתב האישום, ללא מענה עונשי ממשי.

חרף כל זאת, נוכח מכלול הנסיבות המתוארות לעיל, סברתי כי ניתן להשית על הנאשם מאסר לריצוי בעבודות שירות, ברף התחתון של המתחם אותו קבעתי. הנאשם הופנה לפיכך לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות ואולם לא התייצב בפניו ביום 10.5.20.

לאחר קבלת הודעת הממונה, הצהיר הנאשם באמצעות בא כוחו כי הוא מתחייב להתייצב בפני הממונה בכל מועד אליו יזמן, ועל כן הוריתי כי הממונה יזמן שוב את הנאשם.

ואולם הנאשם שוב לא התייצב בפני הממונה ביום 21.5.20. הוא ביקש הזדמנות שלישית להתייצב בפני הממונה, ובהחלטתי מיום 9.6.20 קבעתי כי ב"כ הנאשם יבהיר לנאשם כי ככל שלא יתייצב שוב בפני הממונה, או ככל שלא ישלים

את הגשת המסמכים כנדרש, לא ידחה הדיון פעם נוספת.

והנה, בפעם השלישית התייצב הנאשם בפני הממונה, ואולם עשה כן ללא מסמכים רפואיים חתומים כנדרש, ולפיכך שוב לא הונחה בפני בית המשפט חוות דעת בעניינו.

בדיון שהתקיים בפניי ביום 1.7.20, אשר נועד למתן גזר הדין, עתר שוב ב"כ הנאשם לאפשר לנאשם להתייצב בפני הממונה, וטען כי הנאשם לא השלים התחייבויותיו בפני הממונה בשל סירוב הרופא בקופת החולים לחתום על המסמכים הנדרשים, ושלא מחמת התנהלות הנאשם עצמו.

בנסיבות אלו ניתנה לנאשם הזדמנות רביעית להתייצב בפני הממונה ונדחה מתן גזר הדין.

טרם המועד הנדחה למתן גזר הדין, הגיש ב"כ הנאשם בקשה להפנות את הנאשם לקבלת חוו"ד פסיכיאטרית נוספת. בדיון שהתקיים בפניי ביום 9.9.20 נדחתה הבקשה משמסמכים קודמים לימדו כי אין אינדיקציה כי הנאשם סבל ממחלת נפש או ממצב פסיכוטי כלשהו.

חוות דעת הממונה אשר הוגשה לבסוף ביום 1.10.20 לימדה כי הנאשם אינו כשיר לביצוע עבודות השירות, משכושר עבודתו ותיפקודו מוגבלים.

במצב דברים זה, עומדים אנו חודשים ארוכים לאחר הטיעונים לעונש, לאחר שמתן גזר הדין נדחה מספר פעמים על מנת לאפשר לנאשם להתייצב כנדרש בפני הממונה, ואולם דומה היה כי הנאשם אינו עושה כן, ומנסה להכתיב בהתנהלותו עבור בית המשפט כי ידון לעונש אותו הוא רואה כעונש ראוי. מששב והופנה אל הממונה נטען לפתע כי יש מקום לקבלת חוות דעת פסיכיאטרית, הגם שכבר נקבע כי אין המדובר בחולה נפש או במי שנמצא במצב פסיכוטי, ובסופו של יום הוגשה בעניינו חוות דעת המלמדת כי הוא אינו כשיר לביצוע עבודות שירות, בין היתר שכן כושר עבודתו מוגבל קשות - וזאת לצד העתירה לביטול הרשעתו נוכח כוונתו לשוב לשוק העבודה.

נוכח מכלול הנסיבות אשר פורטו לעיל, סבורתני כי אין מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם ולהשית על מי שאך החל בהליך טיפולי, ובמעשיו היווה סכנה של ממש לשוטרים אשר ביקשו לבצע מלאכתם, עונש צופה פני עתיד בלבד. לפיכך, אין מנוס מהשתת מאסר של ממש על הנאשם.

בשולי הדברים מוצאת אני להתייחס לטרוניית ב"כ הנאשם אשר לעתירתה העונשית של המאשימה.

ב"כ הנאשם הסכים בדבריו כי הצדדים לא הציגו בפני בית המשפט הסכמה עונשית או מגבלה על עתירת המאשימה בשלב כלשהו של ההליך, וכן הסכים כי המאשימה ביקשה שוב ושוב לטעון לעונש והתנגדה לבקשותיו לדחות את הטיעונים.

משביקשה המאשימה לטעון לעונש לאחר קבלת התסקיר הראשון, השלילי במהותו ואשר ממנו עלתה מסוכנות הנאשם,

דומה כי נהיר שהמאשימה ביקשה לעתור לעונש קונקרטי, ולא סברה כי יש להסתפק בעונש צופה פני עתיד בנסיבות שעמדו בפניה באותה עת. משכך, ובהעדר הסכמה דיונית כלשהי, איני מוצאת ממש בטרוניה כי המאשימה ויתרה בשלב כלשהו על זכותה לעתור לכל עונש ראוי בעיניה.

נוכח האמור לעיל, אני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בן חודשיים.
2. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירת אלימות או איומים.
- 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירה של השחתת פני המקרקעין.

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 27.12.20 בשעה 8:00 בבית המעצר הדרים.
בהתחשב בטעוניה בדבר מצבו הכלכלי של הנאשם, לא הושתו עליו עונשים כספיים.

העתק גזר הדין יועבר לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור בתוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, כ"ד חשוון תשפ"א, 11 נובמבר 2020, בהעדר
הצדדים.